

การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน

A COMPARATIVE STUDY ON THAI AND CHINESE JOKES

เหมิง เยียน^{1*}, สนิท สัตโยภาส² และ ขวัญใจ กิจชาลารัตน์³

Meng Yan^{1*}, Sanit Sattayopat² and Kwanjai Kitchalarat³

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 202 ถ.ช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50300^{1,2,3}

Chiang Mai Rajabhat University, 202 Chang Puak Road, Chang Puak Sub-district, Mueang District,

Chiang Mai Province 50300^{1,2,3}

*Corresponding author E-mail: 597010596@qq.com

(Received: May 25, 2017; Revised: Jun 14, 2019; Accepted: Jun 21, 2019)

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างกันระหว่างเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน โดยเปรียบเทียบในด้านเนื้อหา การใช้ภาษาและลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรม รวบรวมจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องขำขันไทยจำนวน 50 เรื่อง และเรื่องขำขันจีนจำนวน 50 เรื่อง รวมจำนวน 100 เรื่อง

ผลการวิจัยพบว่า เรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีนมีทั้งที่เหมือนกันและแตกต่างกัน ซึ่งเรื่องขำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลมากที่สุด รองลงมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของบุคคล และอันดับสามมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกด้วยถ้อยคำ ส่วนเรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของบุคคลมากที่สุด รองลงมาเป็นเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลและอันดับสามมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกด้วยถ้อยคำ ความแตกต่างกันคือเรื่องขำขันไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลมากที่สุด ส่วนเรื่องขำขันจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของบุคคลมากที่สุด

ในด้านวิธีการใช้ภาษาให้เกิดอารมณ์ขัน ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีนมีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ การพูดเปิดเป็น การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย การประชด การวางเค้าโครงเรื่องและการพูดอ้อม เรื่องขำขันไทยใช้วิธีการวางเค้าโครงเรื่องมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการประชด และอันดับสาม วิธีการพูดอ้อม ส่วนเรื่องขำขันจีนใช้วิธีการวางเค้าโครงเรื่องมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย และอันดับสามใช้วิธีการ

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

³ อาจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ประชด การใช้ภาษาทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีน มีความเหมือนกันคือวิธีการวางเค้าโครงเรื่องมากที่สุด

สำหรับด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม ทั้งเรื่องขำขันไทยและเรื่องขำขันจีน ได้สะท้อนสภาพสังคมและความเชื่อมากที่สุด พบว่า สภาพสังคมทั้งคนไทยและคนจีน มีความเหมือนกันคือ นิยมเล่าถึงสภาพสังคม ด้านการเมือง การแต่งงาน การทำงาน และวัฒนธรรม ความเชื่อของคนไทยจะมีความเชื่อเรื่องพุทธศาสนา การทำความดีย่อมได้รับผลดี คนจีนมีความเชื่อว่า การหลีกเลี่ยงการพูดถึงคำที่มีความหมายไม่ดีหรือเชิงลบจะเป็นมงคลแก่ตัวเอง

คำสำคัญ: การเปรียบเทียบ, เรื่องขำขันไทย, เรื่องขำขันจีน

ABSTRACT

The objective of this investigation was to compare similar and different meanings of the jokes in terms of their contents, language use and socio-cultural aspects. This comparative study utilized secondary data consisting of 100 jokes divided into 50 Thai and 50 Chinese.

The study findings revealed that the jokes shared both similar and different meanings. The contents of the Thai jokes were mostly related to behaviors of individuals, followed by lifestyles of individuals and expressions of words. The contents of the Chinese jokes were mostly related to lifestyles of individuals, followed by behaviors of individuals and expressions of words. The difference between Thai and Chinese jokes is that Thai jokes are mostly related to behaviors of individuals, while Chinese jokes are mostly related to lifestyles of individuals.

For the language use methods to achieve a humorous sense, both Thai and Chinese jokes utilized an imaginative comparison, verbal distortion, semantic ambiguity, satire, plotting, and circumlocution. The language use methods of the Thai jokes consisted of plotting the most, followed by satire and circumlocution respectively. Those of the Chinese jokes contained plotting the most, followed by semantic ambiguity and satire respectively. In the majority of Thai and Chinese jokes, the common feature is plotting.

For the socio-cultural aspects, both Thai and Chinese jokes mostly reflected social situations and beliefs. It was found that both Thai and Chinese jokes reflected politics, wedding and work. Thai culture is based on Buddhism and the belief in that good deeds result in good consequences. The Chinese believes that avoiding bad or negative words would be wholesome to oneself.

KEYWORDS: Comparison, Thai Jokes, Chinese Jokes

บทนำ

ภาษา คือสัญลักษณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดในการสื่อสารความเข้าใจระหว่างกัน ภาษานอกจากเป็นเครื่องมือสื่อสารความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ทั่วโลกแล้วยังเป็นเครื่องแสดงให้เห็นอารยธรรมและเอกลักษณ์ประจำชาติ และยังสะท้อนให้เห็นถึงสภาพวัฒนธรรม ซึ่งสืบทอดจากรุ่นต่อรุ่นมาของชนชาติที่ใช้ภาษานั้น ๆ การสื่อสารด้วยอารมณฺ์ขัน เป็นการสื่อสารที่ทำให้มนุษย์เราดำเนินชีวิตไปอย่างสดชื่นและน่ารื่นรมย์ซึ่งบุคคลที่สามารถสร้างบรรยากาศให้ครึกครื้นสนุกสนานและสร้างอารมณฺ์ขันได้นั้น จะกลายเป็นบุคคลที่มีเสน่ห์ที่สุดในที่สุด โดยเฉพาะสภาวะการณฺ์ปัจจุบันที่ผู้คนในสังคมส่วนใหญ่งำลังตกอยู่ในภาวะเคร่งเครียดจากเศรษฐกิจที่ฝืดเคืองและผู้คนต่างเอาจริงเอาจังอย่างมากกับหน้าที่การงานจนเกิดอาการที่เรียกว่าเครียด ดังนั้นการสร้างและใช้อารมณฺ์ขันจึงมีบทบาทสำคัญและมีความจำเป็นมากในการสร้างความบันเทิงใจและลดความเครียดให้แก่ทุกคน

คนไทยเป็นชาติที่มีอารมณฺ์ขันและแสดงออกตลอดเวลาในรูปแบบที่หลากหลายได้แก่ แสดงออกทางอาการล้อเลียน ภาพวาดล้อเลียน และแสดงออกด้วยถ้อยคำ ไม่ว่าสภาวะใดก็ตาม ล้วนสามารถใช้อารมณฺ์ขันได้ทั้งสิ้น เรื่องขำขันไทย ดังเช่น รัญจวน อินทรกำแหง กล่าวว่า “คนไทยมีธรรมชาติที่มีอารมณฺ์ขัน รักสนุกและเปลิดเพลิน ไม่ว่า จะอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีธรรมชาติงดงามสดใส ภูเขาเขียวขจี แสงสีอันเรืองรองของดวงอาทิตย์

ในยามเช้าหรือยามเย็น หรือภาวะที่ห้อมล้อมด้วยเสียงเครื่องดนตรี ควันดามีตจากรถยนต์ คลั่งไปทั่วถนน” (รัญจวน อินทรกำแหง อ้างถึงใน วิชาพร กล้าวิทย์กิจ, 2548, น. 147) ซึ่งสอดคล้องกับพัชรธร สุขศรี (2557, น. 1) กล่าวว่าเรื่องขำขัน เป็นการเล่าเรื่องที่มีลักษณะการใช้ภาษาเพื่อสร้างความบันเทิงเนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องขบขันส่วนใหญ่มักสื่อความหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรม ส่วนนักวิชาการจีน หยาง (2555, น.111) กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องขำขันไว้ว่า “เรื่องขำขันมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก อยู่ในรูปแบบของวรรณกรรมซึ่งเป็นที่นิยม และ ยังแสดงถึงศิลปวัฒนธรรมของผู้คนอีกด้วย แม้ว่าจะ เป็นข้อความสั้น ๆ แต่กลับสร้างความสนุกสนานเป็นอย่างมาก ทำให้ผู้คนรู้สึกผ่อนคลาย เพลิดเพลิน สร้างรอยยิ้มให้กับผู้อ่าน เต็มเต็มอารมณฺ์เศร้าหมองให้พอใสได้” และโจว (2557, น. 241) กล่าวถึงความสำคัญ และคุณค่าของเรื่องขำขันไว้ว่า “เรื่องขำขัน เป็นสีสันอย่างหนึ่งที่เพิ่มรสชาติให้กับชีวิต”

จากคำอธิบายของนักวิชาการข้างต้น อาจสรุปได้ว่าเรื่องขำขันมีความสำคัญและมีคุณค่ามาก เรื่องขำขันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และวัฒนธรรมทางสังคม สะท้อนให้เห็นถึงสภาพการใช้ชีวิตทางสังคม และยังทำให้ผู้คนในสังคมมีอารมณฺ์ขันอีกด้วย

ผู้วิจัยเป็นชาวจีนและได้เรียนรู้ภาษา และวัฒนธรรมไทยมาเป็นเวลาหลายปี ได้สัมผัสกับภาษาและวัฒนธรรมทั้งไทยและจีน จึงเกิดแรงบันดาลใจที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องขำขันไทยกับเรื่องขำขันจีน เพื่อศึกษา

เปรียบเทียบเนื้อหาของเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการใช้ภาษาเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีนและศึกษาเปรียบเทียบภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน เพื่อจะได้เข้าใจเนื้อหา การใช้ภาษาและลักษณะภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมไทยกับจีนในเชิงเปรียบเทียบให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น อันจะส่งผลให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของประชาชนในคู่มือไตรประเทศทั้งสองได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเนื้อหาของเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบวิธีการใช้ภาษาเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้นิยามศัพท์เฉพาะดังนี้

เรื่องชาชน หมายถึง เรื่องที่กล่าวแล้วมีความหมายชวนหัวเราะ ในงานวิจัยนี้ หมายถึง เรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน

การเปรียบเทียบ หมายถึง การบอกความหมายสองลักษณะ เพื่อการเทียบเคียงความเหมือนหรือความแตกต่างระหว่างเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน

เนื้อหา หมายถึง ใจความสำคัญสาระสำคัญที่ซับซ้อน ปรากฏอยู่ในเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน

วิธีการใช้ภาษา หมายถึง ลักษณะ

การใช้ถ้อยคำ สำนวน โวหาร ในงานวิจัยนี้ หมายถึง ลักษณะการใช้ภาษาในเรื่องชาชนไทยและเรื่องชาชนจีน

ภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม

หมายถึง การแสดงให้เห็นถึงสภาพแวดล้อมความเชื่อที่ปรากฏอยู่ในเรื่องชาชนไทยกับเรื่องชาชนจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ได้ดำเนินการดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. หนังสือ วาทีณี ชีรภาวะ. (ม.ป.ป.). *คลาสสิกไฉก Round 3*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ วงศ์สว่างพับลิชชิ่ง แอนด์ พรินติ้ง จำกัด.
2. หนังสือ วาทีณี ชีรภาวะ. (ม.ป.ป.). *คลาสสิกไฉก Round 6*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ วงศ์สว่างพับลิชชิ่ง แอนด์ พรินติ้ง จำกัด.
3. หนังสือ จู หง. (2554). *หนังสือซูเปอร์เฮฮาเรื่องชาชน*. ปักกิ่ง: สำนักพิมพ์ ภาพวาดประเทศจีน.
4. เว็บไซต์เรื่องชาชนจีน <http://www.jokeji.cn/>

ผู้วิจัยได้เลือกเรื่องชาชนจากแหล่งข้อมูลดังกล่าว มาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา จำนวน 100 เรื่อง เป็นชาชนไทย 50 เรื่อง ชาชนจีน 50 เรื่อง โดยวิธีการคัดเลือกเนื้อเรื่องชาชนจากหนังสือเรื่องชาชนจีน เรื่องซูเปอร์เฮฮาเรื่องชาชน ซึ่งเป็นหนังสือที่ได้รวบรวมเรื่องชาชนที่ขายดีใน พ.ศ. 2552-2554 และได้ตีพิมพ์มาแล้วอีก 7 ครั้ง (2554) ส่วนเว็บไซต์

เรื่องข้าซันจิน <http://www.jokeji.cn/> เป็นเว็บไซต์
ที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเรื่องข้าซันจิน
โดยวิธีการเลือกตัวอย่างจากข้อมูลนั้น
มีรายละเอียดดังนี้

1. หนังสือ ซูเปอร์เฮฮาเรื่องข้าซัน
รวบรวมเรื่องข้าซันจินแบ่งเป็น 19 กลุ่ม
ในแต่ละกลุ่มเลือก 2 เรื่อง ดังนั้นผู้วิจัยได้
เลือกตัวอย่างเรื่องข้าซันจินจำนวน 38 เรื่อง
จากหนังสือเล่มนี้

2. ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างเรื่องข้าซันจิน
จำนวน 12 เรื่องจากเว็บไซต์ <http://www.jokeji.cn/>
โดยเลือกจากเรื่องข้าซันที่มีอัตราการคลิกสูงสุด
ในวันที่ 1 เดือนเมษายน ปี 2559

3. ส่วนเนื้อเรื่องข้าซันจากหนังสือ
ภาษาไทย เป็นชุดยอดเรื่องข้าซันในความทรงจำ
ที่ผ่านการคัดสรรแล้ว ซึ่งบางเรื่องก็ยังคงถูก
หยิบยกขึ้นมาเล่า และคงเป็นความ “ฮาอมตะ”
อยู่จนถึงปัจจุบัน หนังสือคลาสสิกใจรัก มีทั้งหมด
6 เล่ม ซึ่งผู้วิจัยเลือกเล่มที่ 3 จำนวน 28 เรื่อง
และ เล่มที่ 6 จำนวน 22 เรื่อง เนื่องจากมี
เนื้อเรื่องข้าซันเกี่ยวกับภาพสะท้อนทางสังคม
และวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับเรื่องข้าซันจิน
โดยหนังสือการ์ตูนทั้งภาษาไทยและภาษาจีน
ที่คัดเลือกมานั้น ล้วนเป็นหนังสือที่ได้รับความนิยม
ใน พ.ศ. 2559 อีกทั้งยังมีเนื้อเรื่อง
ที่สอดคล้องกัน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นตาราง

วิเคราะห์ข้อมูล 3 ตาราง คือ

ตารางที่ 1 วิเคราะห์เนื้อหาของเรื่อง
ข้าซันไทยกับเรื่องข้าซันจิน

ตารางที่ 2 วิเคราะห์วิธีการใช้ภาษา
ของเรื่องข้าซันไทยกับเรื่องข้าซันจิน

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ลักษณะทางสังคม
และวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้าซันไทย
กับเรื่องข้าซันจิน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
ด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

1. รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวกับเรื่อง
ข้าซันไทยจำนวน 50 เรื่อง กับเรื่องข้าซันจิน
จำนวน 50 เรื่อง

2. อ่านวิเคราะห์เรื่องข้าซัน 100 เรื่อง
แล้วบันทึกสาระที่ต้องการลงตารางวิเคราะห์
ที่สร้างไว้ โดยจัดหมวดหมู่ 3 ลักษณะ คือ
1) มีเนื้อหาเหมือนกันและต่างกันอย่างไร
2) มีวิธีการใช้ภาษาในเรื่องข้าซันที่เหมือน
หรือต่างกันอย่างไร 3) ภาพสะท้อนสังคม
และวัฒนธรรมของแต่ละประเทศเหมือน
หรือต่างกันอย่างไร

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา
เปรียบเทียบความเหมือนและความ
แตกต่างระหว่างเรื่องข้าซันไทยกับเรื่อง
ข้าซันจินในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา และ
ลักษณะภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรม
การวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content
Analysis) ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์
ข้อมูลจำแนกเป็น 3 ตอน ดังนี้

**ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบเนื้อหา
ของเรื่องข้าซันไทยกับเรื่องข้าซันจิน**

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบเนื้อหาของเรื่องช้างชนไทยกับเรื่องช้างชนจีน

เรื่องช้างชน	ช้างชนไทย	ช้างชนจีน
เนื้อหา	1. เรื่องช้างชนไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว 2. เรื่องช้างชนไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน คนไทยจะมีความต้องการในการกิน การทำงาน การค้าขาย การนั่งรถทัวร์ และการซื้อบูห์ ซึ่งเห็นถึงความต้องการ แต่ที่แตกต่างกันคือ คนไทยในชนบทนิยมไปหาหมอ เพื่อจะได้ปรึกษาสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิต และซื้อของออนไลน์ คนในเมืองจะใช้ชีวิตทันสมัยกว่าชนบท 3. เรื่องช้างชนไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำตลก คนไทยนิยมพูดเรื่องตลกกับบุคคลทั่วไป และนิยมพูดเรื่องตลกเกี่ยวกับเรื่องเพศ 4. เรื่องช้างชนไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ เช่น การเมืองและสัตว์	1. เรื่องช้างชนจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลทั่วไปในสังคม 2. เรื่องช้างชนจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวัน คนจีนจะมีความต้องการในการเข้าห้องน้ำ การกิน การค้าขาย การขายประกัน การทำกับข้าว การเล่นเกมถือ การซื้อของออนไลน์ การนั่งรถบัส และการดูหมอ ซึ่งเห็นถึงความต้องการที่เหมือนกัน คือ การกิน การนั่งรถ การดูหมอ แต่ที่แตกต่างกันคือ คนจีนนิยมเล่นเกมถือ ซื้อของออนไลน์ จากเรื่องช้างชนแบบนี้สะท้อนให้เห็นถึงคนจีนใช้ชีวิตทันสมัยเช่นกัน 3. เรื่องช้างชนจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำตลก คนจีนนิยมพูดเรื่องตลกกับบุคคลทั่วไป และนิยมพูดเรื่องตลกเกี่ยวกับสิ่งสกปรก 4. เรื่องช้างชนจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่น ๆ อีกเช่น คนจีนชอบเล่าเรื่องช้างชนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสัตว์โดยเฉพาะ

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ด้านเนื้อหา ทั้งเรื่องช้างชนไทยและเรื่องช้างชนจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล การดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล การแสดงออกด้วยถ้อยคำ และด้านเนื้อหาอื่น ๆ ซึ่งเรื่องช้างชนไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลมากที่สุด คือพูดช้างชนเกี่ยวกับพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว รองลงมามีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล คือคนไทยมีความต้องการในการดูหมอความเป็นอยู่ การกิน การทำงาน การค้าขาย การนั่งรถทัวร์ และการซื้อบูห์ และอันดับสาม

มีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกด้วยถ้อยคำ ทะเล้น คือคนไทยพูดเรื่องตลกกับบุคคลทั่วไป และนิยมพูดเรื่องตลกเกี่ยวกับเรื่องเพศ

ส่วนเรื่องช้างชนจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล มากที่สุด คือพูดตลกเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลทั่วไป ในสังคม รองลงมามีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลคือคนจีนมีความต้องการในการเข้าห้องน้ำ การกิน การค้าขาย การขายประกัน การทำกับข้าว การเล่นเกมถือ การซื้อของออนไลน์ การนั่งรถบัส และการดูหมอ และอันดับสาม มีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกด้วยถ้อยคำ

ทะเล้น คนจีนนิยมพูดเรื่องตลกกับบุคคล
ทั่วไป และนิยมพูดเรื่องตลกเกี่ยวกับสิ่งสกปรก
และอันดับสุดท้ายเรื่องข้าช่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ
ด้านอื่น ๆ ทั้งข้าช่นไทยและข้าช่นจีนมีเนื้อหา
เหมือนกันคือเล่าเรื่องข้าช่นเกี่ยวกับสัตว์
และการเมือง

**ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบวิธีการใช้
ภาษาเรื่องข้าช่นไทยกับเรื่องข้าช่นจีน**
การวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือน
และความแตกต่างด้านวิธีการใช้ภาษาของ
เรื่องข้าช่นไทยกับเรื่องข้าช่นจีน โดยผู้วิจัย
สามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบวิธีการใช้ภาษาของเรื่องข้าช่นไทยกับเรื่องข้าช่นจีน

เรื่องข้าช่น	ข้าช่นไทย	ข้าช่นจีน
วิธีการใช้ ภาษา	1. เรื่องข้าช่นไทยไม่ใช้ภาษาในการ เปรียบเทียบ	1. เรื่องข้าช่นจีนใช้ภาษาในการ เปรียบเทียบ คนจีนนิยมนำสิ่งของ ธรรมดามาเปรียบเทียบกับสิ่งของ สกปรก และนำสิ่งของสกปรกมา เปรียบเทียบกับสิ่งของธรรมดา
	2. เรื่องข้าช่นไทยใช้วิธีการเปรียบเทียบ ตามจินตนาการ คนไทยนิยมนำคน มาเปรียบเทียบกับสิ่งของ	2. เรื่องข้าช่นจีนใช้วิธีการเปรียบเทียบ ตามจินตนาการ คนจีนนิยมนำสิ่งของ มาเปรียบเทียบกับคน
	3. เรื่องข้าช่นไทยใช้วิธีการพูด เกินจริง คนไทยนิยมใช้ถ้อยคำที่ทำให้ ผู้รับสารเกิดมโนภาพ จินตนาการ ซึ่งสามารถอธิบายลักษณะสำคัญของ สิ่งที่พวกเขาต้องการจะสื่อสารให้กว้าง ขึ้นหรือแคบลงได้ โดยทำให้ผู้รับสาร เกิดความรู้สึกร่วมตามความปรารถนา ของผู้ส่งสาร แม้จะไม่ใช่เรื่องจริง ก็ทำให้รู้สึกเหมือนจริงได้	3. เรื่องข้าช่นจีนไม่ใช้วิธีการพูด เกินจริง
	4. เรื่องข้าช่นไทยใช้วิธีการพูด ปิดป้อง คนไทยตั้งใจใช้คำหรือกิริยา ท่าทางในความหมายที่ปิดป้องออกไป ในการใช้ชีวิตประจำวัน	4. เรื่องข้าช่นจีนใช้วิธีการพูด ปิดป้อง คนจีนตั้งใจใช้คำหรือกิริยา ท่าทางในความหมายที่ปิดป้องออกไป ในการใช้ชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 2 (ต่อ)

เรื่องซ้ำชั้น	ซ้ำชั้นไทย	ซ้ำชั้นจีน
	5. เรื่องซ้ำชั้นไทยใช้วิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย คนไทยนิยมใช้คำเดียวกัน แต่มีหลายความหมาย และใช้คำพ้องเสียงแต่คนละความหมาย	5. เรื่องซ้ำชั้นจีนใช้วิธีการใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย คนจีนนิยมใช้คำพ้องรูปแต่มีหลายความหมาย และใช้คำพ้องเสียง แต่คนละความหมาย
	6. เรื่องซ้ำชั้นไทยใช้วิธีการพูดประชด คนไทยนิยมใช้คำหรือแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา และนิยมพูดอ้อม เพื่อไม่ให้คนอื่นรู้สึกเสียหน้า	6. เรื่องซ้ำชั้นจีนใช้วิธีการประชด คนจีนนิยมใช้คำหรือแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา และนิยมพูดจาตรงไปตรงมา จึงทำให้คนฟังรู้สึกเสียหน้า
	7. เรื่องซ้ำชั้นไทยใช้วิธีการสร้างเค้าโครงเรื่องและคนไทยนิยมเล่าเรื่องเพศหรือวัฒนธรรม	7. เรื่องซ้ำชั้นจีนใช้วิธีสร้างเค้าโครงเรื่อง และนิยมเล่าปัญหาของสังคม
	8. เรื่องซ้ำชั้นไทยใช้วิธีการพูดอ้อม คนไทยนิยมพูดอ้อมมากกว่าคนจีน บางทีจึงเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในชีวิตประจำวันของคนไทย	8. เรื่องซ้ำชั้นจีนใช้วิธีการพูดตรงไปตรงมา และนิยมพูดอ้อมน้อยกว่าคนไทย

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ในด้านวิธีการใช้ภาษาให้เกิดอารมณ์ขัน ทั้งเรื่องซ้ำชั้นไทยและเรื่องซ้ำชั้นจีน มีวิธีการเปรียบเทียบตามจินตนาการ การพูดปิดป้อง การใช้คำที่มีความหมายสองความหมาย การประชด การวางเค้าโครงเรื่อง และการพูดอ้อม

เรื่องซ้ำชั้นไทยใช้วิธีการวางเค้าโครงเรื่องมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการพูดประชด คือคนไทยนิยมใช้คำหรือแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา และอันดับสามคือวิธีการพูดอ้อมเพื่อไม่ให้คนอื่นรู้สึกเสียหน้า บางทีจึงเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในชีวิตประจำวันของคนไทย

ส่วนเรื่องซ้ำชั้นจีนใช้วิธีการวางเค้าโครงเรื่องมากที่สุด รองลงมาใช้วิธีการใช้คำที่มีความ

หมายสองความหมาย และอันดับสามใช้วิธีการพูดประชดแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา

ความแตกต่างกันระหว่างซ้ำชั้นไทยกับซ้ำชั้นจีน คือเรื่องซ้ำชั้นไทยใช้วิธีการพูดเกินจริง ส่วนซ้ำชั้นจีนไม่พูดเกินจริง คนไทยนิยมเล่าเรื่องเพศหรือวัฒนธรรม ส่วนคนจีนนิยมเล่าเรื่องปัญหาของสังคม

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องซ้ำชั้นไทยกับเรื่องซ้ำชั้นจีน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างด้านลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมจากเรื่องซ้ำชั้นไทยกับเรื่องซ้ำชั้นจีน โดยแบ่งหัวข้อในการวิเคราะห์ ดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้ามชนไทยกับเรื่องข้ามชนจีน

เรื่องข้ามชน	ข้ามชนไทย	ข้ามชนจีน
ภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องข้ามชนไทยกับเรื่องข้ามชนจีน	1. เรื่องข้ามชนไทยมี 10 เรื่องที่ได้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคม คนไทยนิยมเล่าถึงสังคมด้านการเมืองสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมในปัจจุบัน ที่นักการเมืองมักจะชอบใช้เงินซื้อเสียงในการเลือกตั้งหรือหาคนสนับสนุน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการทำงานที่ไม่สุจริตและเที่ยงธรรมของสังคมไทย ดังนั้น จึงเอาเนื้อหาหรือองค์ประกอบของเรื่องมาเล่นกลับข้างจากความเป็นจริงสร้างความข้ามชนให้แก่ผู้อ่าน เรื่องข้ามชนเกี่ยวกับการทำงานสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่มีอัตราการว่างงานสูง ไม่ว่าจะเรียนจบจากมหาวิทยาลัยของรัฐบาลหรือเอกชนก็ตาม ซึ่งนอกจากจะสะท้อนสภาพสังคมไทยแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นถึงเศรษฐกิจของประเทศไทย ข้ามชนเรื่องการแต่งงานสะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคมไทยในปัจจุบันที่ยังมีการจับคู่คลุมถุงชนอยู่เมื่อความรักไม่ได้เกิดขึ้นจากความรู้สึกของคนสองคน ทำให้การอยู่ด้วยกันเต็มไปด้วยการพุดจาเสียศีลล่อเลียน หรือประชดประชันต่อกัน จากเหตุการณ์ดังกล่าว จึงสร้างความข้ามชนให้แก่ผู้อ่าน	1. เรื่องข้ามชนจีนมี 10 เรื่องที่ได้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคม คนจีนนิยมเล่าถึงสังคมด้านการเมือง การแต่งงานการทำงาน เป็นต้น
	2. เรื่องข้ามชนไทยสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของคน คนไทยนับถือศาสนาพุทธ ซึ่งเชื่อเรื่องการทำความดี จึงจะเกิดผลที่ดีได้ หรือความเชื่อเรื่องโชคลาภอยู่คู่คนไทยมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน คนไทยมีความเชื่อแปลก ๆ ที่แตกต่างกันออกไป เช่น การบนบานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้สมหวังในเรื่องที่ขอ ซึ่งการบนบานศาลกล่าว มีมากมายหลายอย่างเริ่มตั้งแต่ระดับชาวบ้านไปจนถึงระดับประเทศ แต่จุดที่สร้างเรื่องข้ามชนคือขอโชคลาภแปลก ๆ จากต้นไม้ ก้อนหิน สัตว์ที่มีรูปร่างผิดปกติ เป็นต้น	2. เรื่องข้ามชนจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อของคน คนจีนเชื่อกันว่า ควรหลีกเลี่ยงคำพูดในเชิงลบ ถ้าพูดไปแล้วจะไม่เป็นมงคลแก่ตัวเองหรือมีความเชื่อเกี่ยวกับเทวดาหรือเทพเจ้าต่าง ๆ

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า เรื่องชาชนไทย ที่สะท้อนสภาพสังคมมากที่สุดมีจำนวน 10 เรื่อง และรองลงมาเรื่องชาชนไทยที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมีจำนวน 3 เรื่อง ส่วนเรื่องชาชนจีน ที่สะท้อนสภาพสังคมมากที่สุดมีจำนวน 10 เรื่อง รองลงมาเรื่องชาชนจีนที่สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมีจำนวน 4 เรื่อง

ภาพสะท้อนวัฒนธรรม ทั้งเรื่องชาชนไทยและเรื่องชาชนจีนได้สะท้อนสภาพสังคมเหมือนกัน คือคนไทยและคนจีน นิยมเล่าถึงสังคมด้านการเมือง การแต่งงาน การทำงาน เป็นต้น

ภาพสะท้อนวัฒนธรรมด้านความเชื่อ เรื่องชาชนไทยและเรื่องชาชนจีนไม่แตกต่างกัน คนไทยจะมีความเชื่อเรื่องพุทธศาสนา การทำความดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน หรือเชื่อเรื่องโชคลาภจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คนจีนมีความเชื่อเรื่องเทวดาหรือเทพเจ้า และหลีกเลี่ยงการพูดถึงคำที่มีความหมายไม่ดีหรือเชิงลบ แม้ว่าจะเป็นคำพ้องเสียงก็ต้องระวังเป็นอย่างมาก เช่นในช่วงในเทศกาลตรุษจีน เพราะถ้าพูดไม่ดีออกไปแล้ว อาจจะทำให้สิ่งไม่ดีในปีนั้นได้

สรุปผลการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

สรุปได้ว่าด้านเนื้อหาเรื่องชาชนไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล มากที่สุดจำนวน 14 เรื่องคือพูดจาขึ้นเกี่ยวกับพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว ดังตัวอย่าง

เรื่อง เตรียมไว้ให้ (วาทีณี ธีรภาวะ, ม.ป.ป.ช, น. 17)

เมียของระทวยขึ้นชื่อว่าเป็นเมียที่ขี้เกียจที่สุดในโลก... งานบ้านทุกอย่างไม่เคยตะให้ตกเป็นหน้าที่ของระทวยแต่เพียงผู้เดียว

แต่แล้ววันนี้ระทวยก็ต้องแปลกใจเป็นอย่างมากที่เห็นเมียตัวเองเก็บเสื้อผ้าที่ใช้แล้วใส่ตะกร้าเตรียมไว้้อย่างเรียบร้อย จานชามก็จัดใส่กะละมังพร้อมน้ำยาล้างจาน ไม้ถูพื้นก็ไม่เคยจับ เมียของระทวยก็ถือมาเตรียมไว้ให้ที่หน้าบ้านจนระทวยอดถามไม่ได้

ระทวย : นี่ พายุลูกไหนมันพัดความรู้สึกของคุณให้เปลี่ยนไปนะ

เมีย : อ้อ...ที่รัก ไม่มีอะไรเป็นพิเศษหรอกค่ะ เพียงแต่ว่าวันนี้แม่คุณจะมาถึงตอนเที่ยง ไม่ใช่เชรอกคะ ฉะนั้นเลยเตรียมเสื้อผ้าของเราที่ยังไม่ได้ซัก รวมทั้งจานชามที่ยังไม่ได้ล้างไว้ให้ท่านนะค่ะ ได้ข่าวว่าท่านเป็นคนรักความสะอาดมาก ไม่ใช่หรือคะ

รองลงมาเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล จำนวน 12 เรื่อง คือคนไทยจะมีความต้องการในการดูแลสุขภาพ การกิน การทำงาน การค้าขาย การนั่ง และอันดับสามมีเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกด้วยถ้อยคำ ทะเล้น จำนวน 9 เรื่อง คือ คนไทยพูดเรื่องตลกกับบุคคลทั่วไป และนิยมพูดเรื่องตลกเกี่ยวกับเรื่องเพศ

ส่วนเรื่องชาชนจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล มากที่สุดจำนวน 14 เรื่อง คือพูดตลกเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลทั่วไปในสังคม ดังตัวอย่าง

เรื่อง แกรงอยู่ (จุ, 2554, น. 115)

มีแขกท่านหนึ่งนั่งรออยู่ที่ห้องรับแขก แต่เจ้าของบ้านกลับแอบเข้าไปทานข้าวในห้องอาหาร แกรงจึงตะโกนว่า “ห้องรับแขกนี้สวยดีนะ แต่เสียดายที่เสื่อหลายต้นในนี้ถูกปลวกกัดกินจนหมด”

เจ้าของบ้านได้ยินดังนั้นก็รีบวิ่งออกมาดู : ไหน อยู่ตรงไหน

แกรงจึงตอบว่า : เขากินข้าวอยู่ข้างในคนข้างนอกจะรู้ได้ไง

รองลงมา เนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล จำนวน 11 เรื่อง คือคนจีนจะมีความต้องการในการเข้าห้องน้ำ การกิน การค้าขาย การเล่นเกมถือ การซื้อของออนไลน์ และการดูหมิ่น และอันดับสาม เนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงออกด้วยถ้อยคำทะเล่้น จำนวน 9 เรื่อง คนจีนนิยมพูดเรื่องตลกกับบุคคลทั่วไป และนิยมพูดเรื่องตลกเกี่ยวกับสิ่งสกปรก

เรื่องซ้ำกันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านอื่นๆ เช่นซ้ำกันไทยและซ้ำกันจีนมีเนื้อหาเหมือนกัน คือ เล่าเรื่องซ้ำกันเกี่ยวกับสัตว์และการเมืองดังตัวอย่าง

เรื่อง เสือตัวหนึ่ง (jokeji.cn, 2011ข)

มีเสือตัวหนึ่งกำลังนอนหลับ ถูกแมลงตอมไปหนึ่งที่ เสือรีบลุกขึ้นมา วิ่งไล่จับแต่ทองได้ตัวหนึ่ง แล้วกดมันไว้ “โอ้เด็กน้อย คิดว่าใส่ชุดราชวงศ์ถึงแล้ว ฉันจะจำแกไม่ได้หรือ”

2. ด้านการใช้ภาษา

เรื่องซ้ำกันไทยใช้วิธีการแต่งเรื่องมากที่สุดจำนวน 23 เรื่อง ดังตัวอย่าง

เรื่อง ทำทำไมไม่เชื่อฟังฉัน (วาทีนิธีรภาวะ, ม.ป.ป.ก, น. 179)

ณ สวนสัตว์ชื่อดังกลางกรุงแห่งหนึ่ง ขณะที่ผู้จัดการสวนสัตว์กำลังเดินตรวจดูการทำงานของพนักงานก่อนที่จะถึงเวลาสวนสัตว์เปิดอยู่นั้น ก็ไปพบพนักงานผู้หนึ่งกำลังให้อาหารสิงโตและมีปัญหาอยู่

ผู้จัดการ : แกมีปัญหาอะไรของแก

พนักงาน : ผมไม่รู้ว่า มันอารมณ์ดีหรือไม่ดี

ผู้จัดการ : ฉันบอกแกแล้วไงว่า ถ้ามันอารมณ์ดีมันจะสายหางไปหา ถ้าโมโหมันจะคำราม

พนักงาน : ผมทราบครับ...มันสายหางพร้อมคำราม ผมตัดสินใจไม่ถูกว่ามันอารมณ์ดีหรือไม่ดี

รองลงมาใช้วิธีการพูดประชด จำนวน 12 เรื่อง คือคนไทยนิยมใช้คำหรือแสดงท่าทีที่ส่อเจตนาแสดงถึงความไม่พอใจออกมา และอันดับสาม คือวิธีการพูดอ้อมเพื่อไม่ให้คนอื่นรู้สึกเสียหน้า จำนวน 5 เรื่อง บางทีจึงเกิดความเข้าใจไม่ตรงกันในชีวิตประจำวันของคนไทย

ส่วนเรื่องซ้ำกันจีนใช้วิธีการแต่งเรื่องมากที่สุดจำนวน 16 เรื่อง ดังตัวอย่าง

เรื่อง นับตัวเลข (จุ, 2554, น. 47)

“คุณหมอลครับ ทำยังไงผมถึงจะนอนหลับครับ”

“นั่นคุณลองนับตัวเลข จาก 1 ถึง 1000 ดูสิ อีก 2-3 วันค่อยมาหาผมก็แล้วกัน”

2-3 วันผ่านไป ผู้ป่วยกลับมาหาหมอลอีกครั้ง “คุณหมอลครับ ผมนับได้ถึงแค่ 570 เอง ก็รู้สึกง่วงนอนอย่างมาก จึงพยายามดื่มกาแฟเพื่อเพิ่มความสดชื่น ถึงจะมีแรงนับต่อถึง 1000 ครับ”

รองลงมาใช้วิธีการใช้คำที่มีความหมาย
สองความหมาย จำนวน 12 เรื่อง และอันดับสาม
ใช้วิธีการพูดประชดแสดงท่าทีที่สื่อเจตนาแสดง
ถึงความไม่พอใจออกมา จำนวน 11 เรื่อง

ความแตกต่างกันระหว่างข้ามชั้นไทย
กับข้ามชั้นจีนคือเรื่องข้ามชั้นไทยใช้วิธีการพูดเกิน
จริง ส่วนข้ามชั้นจีนไม่พูดเกินจริง และคนไทย
นิยมเล่าเรื่องเพศหรือวัฒนธรรม ส่วนคนจีน
นิยมเล่าเรื่องปัญหาของสังคม ดังตัวอย่าง

เรื่อง ขอแค่หาง (วาทีนี่ ชีรภาวะ,
ม.ป.ป.ก, น. 46)

ใกล้ถึงวันหอยออก คุณนายสาวผู้หวัง
รวยทางลัดได้ไปบนบานต่อเจ้าพ่อที่ร้านสีกัน
ว่าศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

คุณนาย : เจ้าพ่อขา...ลูกข้างขอลัก
สามตัวเตี้นะเจ้าคะ แล้วลูกข้างจะถวายหมูหัน
ทั้งตัวเลยเจ้าคะ

(ทันใดนั้น สิ่งที่ไม่คาดคิดก็บังเกิดขึ้น
ร่างของเจ้าพ่อผู้ศักดิ์สิทธิ์ก็ปรากฏขึ้น)

เจ้าพ่อ : ไม่ต้องถวายทั้งตัวหรอกลูก
เอ๊ย...พ่อขอแค่หางก็พอ

คุณนาย : อ้าว... ทำไมล่ะเจ้าคะ
หางหมูอันกระจัดเดียวเท่านั้น

เจ้าพ่อ : ที่ว่าหางนะ พ่อไม่ได้หมายถึง
หางหมู แต่เป็นหางของลูกซึ่งต่างหาก

3. ด้านภาพสะท้อนสังคมและ วัฒนธรรม

จากการวิเคราะห์สรุปได้ว่า ภาพ
สะท้อนสังคมและวัฒนธรรม ทั้งเรื่องข้ามชั้นไทย
และเรื่องข้ามชั้นจีนได้สะท้อนสภาพสังคม คือ
คนไทยและคนจีนนิยมเล่าถึงสังคมด้าน
การเมือง การแต่งงาน การทำงาน เหมือนกัน

ดังตัวอย่าง

เรื่อง ลงท้ายเหมือนกัน (วาทีนี่
ชีรภาวะ, ม.ป.ป.ก, น. 187)

แม่ของนักเรียนสาวคนหนึ่งกำลัง
ปลอบใจลูกสาวถึงผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย
นวนลฉาย : นี่ลูกจะ ไม่ต้องไปเสียใจ
หรอกนะ

สิริมา : โอ้แม่ เพื่อน ๆ ตั้งหลายคนติด
กันทั้งนั้น แต่ลูก...

นวนลฉาย : มหาวิทยาลัยเอกชนก็มี
ตั้งเยอะนี่ลูก

สิริมา : มันจะเหมือนกันได้ยังไงล่ะแม่

นวนลฉาย : เชื้อเถื่อนน่า จบออกมาก็
เหมือนกันทุกคนนั่นแหละ

สิริมา : เหมือนกันตรงไหนล่ะคะ

นวนลฉาย : ตกลงเหมือนกันนะสิ

สภาพวัฒนธรรม ทั้งเรื่องข้ามชั้นไทย
และเรื่องข้ามชั้นจีนได้สะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรม
ความเชื่อของคนไทย คนไทยจะมีความเชื่อ
เรื่องพุทธศาสนา การทำความดีย่อมได้รับผลดี
ตอบแทน คนจีนมีความเชื่อว่า การหลีกเลี่ยง
การพูดถึงคำที่มีความหมายไม่ดีหรือเชิงลบ
แม้ว่าจะเป็นคำป้องกันก็ต้องระวังเป็นอย่างมาก
เช่นในช่วงในเทศกาลตรุษจีน เพราะถ้าพูด
ไม่ดีออกไปแล้ว อาจจะทำให้ไม่ดีในปีนั้นได้
ดังตัวอย่าง

เรื่อง เทศกาลตรุษจีน (jokeji.cn,
2011ก)

ลูกชายพูดกับพ่อว่า : “คุณพ่อครับ
ผมอยากทานผัก” (คำว่าผักในภาษาจีน
ออกเสียงว่า ชู ชู)

พ่อจึงเอามือตีหัวลูกชายเบา ๆ แล้วพูดว่า “ตรุษจีนแล้ว ต้องหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า “ซู” หรือ “ไป” ต้องพูดคำว่า ชนะ (ออกเสียงภาษาจีนว่า เชิง) ห้ามพูดคำว่า แพ้ (ออกเสียงภาษาจีนว่า ซู) เข้าใจไหม?”

“พ่อ ผมอยากกินเชิงไช้”

“ได้” หลังจากนั้นมาลูกชายก็ทานอาหารที่เหลือ (ออกเสียงภาษาจีนว่า เชิงไช้) มาตลอดช่วงเทศกาลตรุษจีน

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบเรื่องคำขึ้นไทยกับเรื่องคำขึ้นจีนพบว่า เรื่องคำขึ้นไทยและเรื่องคำขึ้นจีนมีความเหมือนและความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ด้านเนื้อหา ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เรื่องคำขึ้นไทยและเรื่องคำขึ้นจีนมีเนื้อหาแตกต่างกัน พบว่าเรื่องคำขึ้นไทยมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคลมากที่สุด เช่น ภรรยาข่มขู่สามี ผู้หญิงไทยชอบนิทานผู้ชาย ซึ่งพบน้อยมากในสังคมจีน เป็นต้น ในขณะที่เรื่องคำขึ้นจีนมีเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลมากที่สุด เช่น การพูดหยอกล้อกันระหว่างการเดินทาง หรือการพูดประชดประชันระหว่างการรับประทานอาหาร ทำให้ทราบได้ว่า วิธีการนำเสนอเรื่องคำขึ้นไทยนั้นเกี่ยวข้องกับลักษณะพฤติกรรมของบุคคล ส่วนเรื่องคำขึ้นจีนมีวิธีการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล ซึ่งตรงกับแนวคิดของ หยาง (2555, น. 12) ที่กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของ

เรื่องคำขึ้นไว้ว่า เรื่องคำขึ้นมีความสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของมนุษย์เป็นอย่างมาก อยู่ในรูปแบบของวรรณกรรมซึ่งเป็นที่นิยมและยังแสดงถึงศิลปวัฒนธรรมของผู้คนอีกด้วย แม้ว่าจะเป็นข้อความสั้น ๆ แต่กลับสร้างความสนุก ขบขันทำให้ผู้คนรู้สึกผ่อนคลาย เพลิดเพลิน สร้างรอยยิ้มให้กับผู้อ่าน เต็มเต็มอารมณ์เศร้าหมองให้พองใสได้

ด้านการใช้ภาษา ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เรื่องคำขึ้นไทยกับเรื่องคำขึ้นจีนมีวิธีการใช้ภาษาที่เหมือนกัน กล่าวคือ การใช้วิธีการแต่งเรื่องขึ้นเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษา เรื่องคำขึ้นไทยกับเรื่องคำขึ้นจีนมีวิธีการแต่งเรื่อง หักมุมเรื่องในตอนท้าย ทำให้มีการใช้ภาษาที่ขัดแย้งกัน การใช้ภาษาสองความหมาย หรือการใช้ภาษาปิดเบือน เป็นต้น ทำให้ทราบได้ว่า คนไทยและคนจีนมีความฉลาดในเรื่องของการเปลี่ยนมุมมองกะทันหัน มีกลวิธีในการใช้ภาษาปิดเบือนเนื้อเรื่อง เป็นต้น สอดคล้องกับ 9 กลวิธี ได้แก่ การเล่นคำปริศนา คำทาย การเขียนเสียดสี การขยายความเกินจริง คำจำกัดความ การอุปมา การหักมุมด้วยคำพูด และกลวิธีแบบผสม ซึ่งกลวิธีพบมากที่สุด ได้แก่ การหักมุมด้วยคำพูด กลวิธีผสมการบ่งชี้โดยนัย และกลวิธีอื่น ๆ ตามลำดับของ จิรศุภา ปล่องทอง (2550, น. 21)

ด้านภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เรื่องคำขึ้นไทยและเรื่องคำขึ้นจีนมีความเหมือนกัน คือนำเสนอในเรื่องของสภาพสังคม เช่น การพูดเสียดสีสังคม การนำเอาปัญหาของสังคมมาล้อเลียน เป็นต้น ทำให้ทราบได้ว่า ลักษณะนิสัยของคนไทย

และคนจีนมีความคล้ายคลึงกันที่กล้าจะนำเอาเรื่องของสภาพสังคมมาพูดหยอกล้อหรือนำเอาปัญหาทางสภาพสังคมมาพูดให้เป็นเรื่องตลกขบขัน ซึ่งตรงกับแนวคิดของเจิน (2555, น. 19) ที่กล่าวถึงความสำคัญและคุณค่าของเรื่องชาซันไว้ว่า เรื่องชาซัน ไม่เพียงแต่สร้างความสนุกสนานเท่านั้น แต่ยังสามารถนำไปใช้ในการเสียดสี เหน็บแนมสภาพสังคมในปัจจุบัน การเสียดสีนั้นมีหลายระดับแล้วแต่คุณค่าที่มอบ โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสภาพและทัศนคติของคนในสังคมอีกด้วย

จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เรื่องชาซันไทยและเรื่องชาซันจีนมีความเหมือนกันและความแตกต่างกันในด้านเนื้อหา วิธีการใช้ภาษาและลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของหวัง (2549, น. 24) พบว่า อารมณ์ขันในภาษาจีนและภาษาเยอรมันไม่มีความเหมือนกันเลย แต่เรื่องชาซันไทยและเรื่องชาซันจีนยังมีส่วนที่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ จะแตกต่างกันไม่มาก จึงสรุปได้ว่าเรื่องชาซันไทย และ เรื่องชาซันจีนมีความสำคัญและมีคุณค่ามาก สามารถใช้ได้ทุกเวลา เนื่องจากเป็นคำที่ใช้บ่งชี้ให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของบุคคล สิ่งแวดล้อม การดำรงชีวิต สภาพสังคมและวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเรื่องชาซันไทยกับเรื่องชาซันจีน ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะเนื้อหา วิธีการใช้ภาษา และภาพสะท้อนสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นเพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนเรื่องชาซันไทยกับและเรื่องชาซันจีน จึงขอเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรเรียบเรียงเนื้อหาเรื่องชาซันไทยและเรื่องชาซันจีน จากเรื่องที่ง่ายไปหาเรื่องที่ยาก เพื่อง่ายต่อการเข้าใจ ไม่สับสน
2. ควรศึกษาเรื่องชาซันไทยและเรื่องชาซันจีนหลาย ๆ ประเภทเพื่อให้เข้าใจอย่างถ่องแท้
3. ผู้สนใจหรือนักศึกษาที่เรียนภาษาจีน หรือภาษาไทยเป็นภาษาที่สองสามารถนำเรื่องชาซันไทยและเรื่องชาซันจีนไปใช้ประกอบการเรียนการสอนหรือศึกษาเพิ่มเติมเพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาวิธีการใช้ภาษา ลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรมมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบสำนวนที่ใช้ในเรื่องชาซันไทยกับเรื่องชาซันจีน
2. ผู้สนใจสามารถนำผลงานวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบเรื่องชาซันไทยและเรื่องชาซันจีนหรือประเทศอื่น ๆ ไปใช้เป็นแนวทางในงานวิจัยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จิรศุภา ปล่องทอง. (2550). การศึกษาลักษณะภาษาสื่ออารมณ์ขั้นในมุขำขันของหนังสือการ์ตูนชายหัวเราะและมหาสนุก. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล).
- เจิน, จิ้งหยู. (2555). ศึกษาวัฒนธรรมทางภาษาการเปรียบเทียบเรื่องมุขำขันในภาษารัสเซียและภาษาจีน. *Science & Technology Vision*, 31, 182-193.
- จู, หง. (2554). หนังสือ ซูเปอร์เฮฮาเรื่องมุขำขัน. ปักกิ่ง: สำนักพิมพ์ภาพวาดประเทศจีน.
- โจว, ลี่ลี่. (2557). การวิเคราะห์ภาษาในเรื่องมุขำขัน. *Over English*, 1, 241-243.
- พัชรินทร์ สุขศรี. (2557). การวิเคราะห์สัมพันธสารเรื่องมุขำขันในนิตยสารคู่สร้างคู่สม. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- วาทีณี อธิภาว. (ม.ป.ป.). หนังสือคลาสสิกใจรัก Round 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดวงกมลพับลิชชิง แอนด์ พรินติ้ง จำกัด.
- วาทีณี อธิภาว. (ม.ป.ป.). หนังสือคลาสสิกใจรัก Round 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดวงกมลพับลิชชิง แอนด์ พรินติ้ง จำกัด.
- วิภาพร กล้าวิทย์กิจ. (2548). อารมณ์ขันในข้อความสำเร็จรูป. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- หยาง, หยาง. (2555). วิธีและผลกระทบของการกล่าวนวนภาษาในเรื่องมุขำขัน. *Journal of Taiyuan Normal University*, 2, 111-113.
- หวัง, ลีน่า. (2549). การศึกษาการเปรียบเทียบอารมณ์ขันในภาษาจีนและภาษาเยอรมัน-เรื่องมุขำขันจีนและเรื่องมุขำขันเยอรมัน. (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาภาษาและวรรณกรรมเยอรมัน Northwestern Polytechnical University).
- jokeji.cn (2011ก). เทศกาลตรุษจีน. สืบค้นจาก <http://www.jokeji.cn/>
- jokeji.cn (2011ข). เสือตัวหนึ่ง. สืบค้นจาก <http://www.jokeji.cn/>

